

+ PAX  
20 juni 2021  
12<sup>e</sup> zondag, jaar B; Mk. 4, 35-41

Veelgeliefden,

het evangelie van deze zondag is weer zo'n ouderwets wonderverhaaltje waar we in onze tijd korte metten mee kunnen maken. Ofwel het is helemaal niet gebeurd want het gaat in tegen de natuurwetten waaraan God zich moet houden. Ofwel we moeten het heel gewoon uitleggen als een alledaags verschijnsel. Op het meer van Galilea komt het nu nog regelmatig voor dat tegen de avond een windvlaag van de bergen neerdaalt, storm op het meer veroorzaakt en daarna alles plotseling weer stil is. Niets bijzonders dus voor onze verlichte en alles wetende tijdgenoten. De moderne mens staat zeer kritisch, zelfs sceptisch, tegenover de wonderen die in het Evangelie staan vermeld. In een geseclariseerde wereld is er hooguit nog plaats voor een God die alles op zijn beloop laat en niet ingrijpt in het wereldgebeuren. En als er dan toch iets wonderbaars gebeurt, dan is dat toeval, wat per ongeluk plaats vindt en waar men het beste over kan zwijgen. Toch ervaren wij als gelovigen het toeval als wat ons toevalt en wat per ongeluk gebeurt, als wat het geluk van een aanwezige, een helpende God is. We zien daaraan dat dezelfde gebeurtenis, hoe wonderbaar, buitengewoon of uitzonderlijk deze ook is, op verschillende manieren ervaren kan worden. Is het stom toeval of Gods reddende hand? Was het een geluk bij een ongeluk of heeft onze engelbewaarder ons beschermd?

Die dubbele houding tegenover gebeurtenissen om ons heen vinden we ook terug in het Evangelie. In de tijd van Jezus ontstaan er langzaam aan twee groepen: voor of tegen Jezus. En zelfs als Jezus zo'n onmiskenbaar teken doet als het opwekken van Lazarus uit de dood, zelfs dan nog blijven beide houdingen bestaan. Dat was toen zo en het is nu nog steeds zo. Jezus zelf is degene die ons dwingt een keuze te maken: voor of tegen.

Daaruit blijkt dat de vraag of het allemaal wel precies zo gebeurd is, of de heilige Schrift historisch betrouwbaar is, of we nog wel exact kunnen achterhalen welke uiterlijke daden Jezus gedaan heeft; dat al die vragen ondergeschikt zijn aan een veel diepere en belangrijkere werkelijkheid die in het Evangelie wordt uitgesproken. Dat is ook hetgeen de evangelisten allereerst hebben willen beschrijven. En daarom hebben ze alle vier de feiten op een andere wijze weergegeven zodat de kern des te beter uitkomt. Het Evangelie wil geen neutraal feitenrelaas zijn, dat even goed door een vrijblijvende waarnemer had kunnen worden opgesteld, maar is veeleer verkondiging van de goddelijke macht van Jezus. Het dwingt ons daarom tot een keuze voor of tegen. Sint Markus heeft de storm op het meer niet opgeschreven als louter reportage van een gebeurtenis uit het leven van Jezus, dus als vrijblijvende informatie. Hij had primair oog voor de diepere zin van het gebeuren en wilde deze op de eerste plaats aan ons meedelen.

Wat heeft Markus ons willen duidelijk maken in deze perikoop? We hoorden vandaag maar een klein stukje uit een doorlopende reeks. Aan onze passage gaat een hele serie parabels vooraf, waarin Jezus duidelijk maakt wat en wie Hij is. Erop volgend lezen we over een duivel uitdrijving waarin Jezus zijn gezag toont tegenover de kwade machten. Ook in onze passage gaat het er vooral om wie Jezus is. Het is als het ware een tot leven gekomen parabel, een vergelijking die zich in onze aardse werkelijkheid afspeelt. Na de leer in gelijkenis, komt hier nu de praktijk in werkelijkheid. Maar die werkelijkheid zelf is boven de geschiedkundige feiten uit een vergelijking, een verwijzing naar een diepere realiteit. En zo worden de daden van Jezus tot parabels van God. In Jezus komt Gods reddende hulp tot uitdrukking.

Omdat in het Evangelie de werkelijkheid omtrent Jezus, maar tevens de diepere werkelijkheid van de Zoon van God en de diepere zin en betekenis van Zijn en ons leven beschreven staan, daarom heeft het Evangelie ook voor onze tijd niets aan actualiteit verloren. We kunnen het nog steeds lezen als iets dat nu en hier met ons gebeurt.

Het scheepje met de leerlingen is een beeld van de Kerk, die de stormen van de tijd moet trotseren. Steeds als ze dreigt ten onder te gaan, mag ze vertrouwen op haar Heer die aan de achtersteven op het kussen, de plaats van de stuurman, ligt te slapen. Een woord van Hem is voldoende om de storm te doen liggen. In hoeverre vertrouwen we op de koers die Hij vaart, zelfs als het lijkt alsof Hij het slapend doet?

Ditzelfde geldt ook voor ons persoonlijk leven. Als wij de weg van het geloof willen gaan, komen er momenten dat we de vaste grond van aardse denkbeelden en menselijke voorstellingen moeten verlaten om van wal te steken en in een wankel bootje naar de overkant van het leven te varen. Op die momenten betekent geloven zich volledig toevertrouwen aan God. Het is zeker dat er stormen zullen opsteken, stormen die met een enkel woord door de Heer kunnen worden gestild. Het zijn ogenblikken dat ons leven op het spel staat en waarop Jezus ons nabij is, ook al lijkt Hij te slapen. We zouden Hem dan zo snel mogelijk wakker willen maken en bidden Hem van het Kruis. Maar Hij wordt wakker op het juiste moment, als de tijd daar is. Door zijn reddend en helpend ingrijpen worden we net als de leerlingen met vrees bevangen, een vrees uit ontzag voor Gods verlossende macht.

Zo wil het Evangelie ons aansporen te vertrouwen op de Christus, de Heer van ons leven. Als we in geloof van wal steken en ook bij zwaar weer op Hem vertrouwen, zullen we zeker de overkant van het eeuwig leven bereiken.